

Nova programació expositiva Museu Can Framis

Carles Gabarró
— *La fragilitat de la pintura a*
l'època del 'fast food'

Del 4 de febrer
a l'1 de juny de 2025

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

L'exposició

L'obra de **Carles Gabarró** (Barcelona, 1956) porta quatre dècades experimentant la repetició d'objectes i temes de forma gairebé obsessiva a través de la pintura matèrica. Ha creat una iconografia pròpia caracteritzada per la repetició, gairebé obsessiva, de temes, objectes i composicions.

A més, la mutació constant dels diferents motius, en una mena de transformació multiforme dels mateixos objectes, sembla ser el passatge cap a una altra cosa que mai acaba de materialitzar-se. La seva pintura ens descobreix una mirada d'allò mateix i d'allò diferent, i ho fa en una sola operació, gairebé en un sol gest que el quadre acaba fixant en una mirada fecunda.

L'exposició, comissariada per **Francesc Puntí**, revela aquest recorregut singular, que emfatitza les característiques mencionades anteriorment en les distintes etapes del treball creatiu. Una mostra configurada en quatre àmbits temàtics: **Magma (1995-1996)**, **Biblioteques (2006-2024)**, **Fàbriques (2009-2015)** i **Llits (2013-2024)**, encapçalats i conclosos per obres dels anys vuitanta conjugats amb peces de recent creació. Les obres de les diferents èpoques cerquen la tensió a través de les diverses analogies iconogràfiques i compositives desenvolupades al llarg de la peculiar manera de treballar la pintura de Carles Gabarró.

Es tracta d'una obra compacta i unificada, que ens permet d'entrar en un univers allunyat dels gustos 'fast food' de la nostra època –en el títol donat pel mateix pintor–, i que requereix la col·laboració per part de qui l'observa. La mirada de Gabarró ens fa adonar-nos que aquesta fragilitat de la pintura és també la seva fortalesa.

És una obra intensa, d'un creador que treballa gairebé com un obrer de la pintura, amb rigor, constància i tossuderia. La seva mirada és coherent i alhora dispersa, familiar i profundament estranya. La seva estranyesa ve donada perquè no es tracta tan sols d'una mirada estètica, sinó que situa la seva proposta en una perspectiva ètica, és a dir, el treball artístic no és solament un reflex, sinó que es constitueix en un agent discursiu més, que participa, amb les altres arts, les ciències o el pensament contemporani.

Laberint

2024

Oli s/tela

150 x 150 cm

Amb una tendència cap a la repetició com a motor del treball seriat, Carles Gabarró es caracteritza per crear una obra bruta, carnosa, expressionista. Els motius repetits responen a un interès per conèixer alguna cosa a què un pot arribar a dedicar la vida. La pintura, sobreposada en capes gruixudes, omple la totalitat de la tela i troba el plaer en la brutalitat, el degoteig i l'accident. L'artista treballa amb rapidesa afavorint aquesta filtració i aquesta immediatesa reconeixible a totes les seves obres.

“No vaig ser jo que vaig buscar la pintura, sinó que va ser la pintura la que em va atrapar a mi amb una força d'atracció potentíssima”, explica **Carles Gabarró**. Aquesta declaració, tal com explica el comissari de la mostra, **Francesc Puntí**: “Ens orienta sobre el lloc que la pintura ocupa en la seva vida i que explica la relació especial que entre ambdós s'estableix; una pràctica directa, immediata i intensa que es coagula en el temps de pintar, durant el qual el quadre es produeix en un sol acte, en què el pintor comença i acaba el quadre en una sola sessió, sense especular; el quadre es condensa en la interpretació del moment en què es pinta”.

Format en la Barcelona de la transició democràtica, la pintura neoexpressionista alemanya li serveix com a trampolí cap a una obra tràgica, metafòrica i de base existencial. El 2015 trasllada el seu estudi a L'Hospitalet de Llobregat, des d'on ha seguit cercant variacions dels temes centrals de la seva obra, des d'una mirada cada cop més essencial, sintètica i depurada.

Els anys vuitanta i principis del noranta són els anys de formació i aprenentatge de l'artista; des del Rembrandt del bou escorxat a les natures mortes de Francisco de Zurbarán; des de les pintures negres de Francisco de Goya fins a la intensitat expressiva de la pintura plana de Pablo Picasso i Georges Braque. Durant aquesta etapa en el qual els elements iconogràfics i constructius del quadre es conjuguen per establir una narrativa on s'introdueix la mirada particular del pintor mitjançant una interpretació personal de grans obres com l'obra Zurbarán III, 1987 que s'exposa a la primera sala. Tal com diu **Francesc Puntí**, comissari de la mostra: “És en aquesta operació que s'estableix una mena de separació dels mestres que el varen enlluernar i, de passada, posa els fonaments del que serà tot el treball posterior: pintura densa i intensa, empast i coloració terrosa i dinàmica, composició que beu de la natura morta, del paisatge romàntic i dels excessos lírics de l'expressionisme abstracte. Tots aquests elements marquen el que serà una interpretació o el que constitueix la mirada pròpia del pintor”.

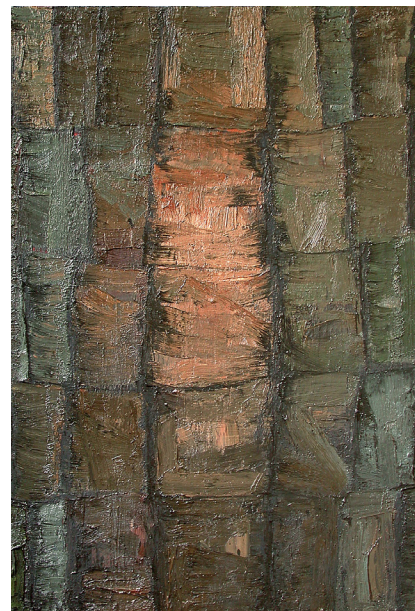
Zurbarán III
1987
200 x 250 cm
Col·lecció particular

“Les obres de Carles Gabarró eren denses i espesses, i la iconografia es repetia fins a l'esgotament: retícules, cranis, paletes de pintor, llibres, edificis, llits. Aquests elements es combinaven entre ells, mutaven, evolucionaven i impactaven sobre la tela amb una tossuderia que en alguns moments asfixiava. L'univers –personal i creatiu– d'en Carles era dens, com la pintura, i obstinat, com la iconografia. Aquesta insistència creativa –que implicava pintar cada quadre en una sola sessió, d'una tacada– vivia al marge de les possibilitats expositives i comercials, i aquesta manera de treballar m'impactava: pintar per la necessitat flagrant de fer-ho, aliè –durant les hores que durava el procés de treball– a la resta de factors”, explica **Mercè Vila Rigat** en un dels textos del catàleg.

A la pintura de Gabarró observem uns paisatges que hi són, però no hi són; que reconeixem, però que s'esvaeixen; que ens obsessionen per la seva presència evident, material, física, però que remetent a imatges i símbols de la nostra memòria més ignota. Gabarró forma part d'aquesta genealogia, la de les coves de Gustave Courbet, la de les flamerades d'Eugène Delacroix, la del misticisme natural de Francisco de Zurbarán. És una pintura fora del temps. La seva obra és anacrònica.

Al primer àmbit, que porta el títol *Magma* (1995-1996), trobem obres denses i espesses, la pintura es fixa a la superfície del quadre amb pinzellades que es mostren en la seva sensualitat i força expressiva. Els colors terrosos, marrons, vermellorsos, verds i ocres es disposen sobre la tela en formes rectangulars irregulars que configuren una mena de trama que tant podria ser una paret de maons, com un bloc de pisos o una llibreria gegantina. És aquesta font magmàtica la que dona suport a l'operació que el pintor du a terme a través de la pinzellada i la disposició constructiva del quadre, i el resultat és una obra totalment ocupada per la pintura i la seva pinzellada opaca.

“El que en tot cas distingeix Carles Gabarró és la continuïtat sostinguda, obsessiva i apassionada, en la pràctica de la pintura des d'unes premisses expressionistes –hi prescindim del 'neo' deliberadament. Gabarró es busca en la pintura amb la pintura. El seu és un art d'introspecció que, paradoxalment, es fa en l'externalització de l'atenció que posa el focus en la pintura –la matèria, el color, la pinzellada– i, a partir d'aquest, en la tensió que genera l'aparició d'un ordre –o un desordre– que estructura els elements del quadre i fa aparèixer una escena. D'aquí que podríem establir una evolució estilística i unes etapes, però el que ens crida l'atenció és la comunicació i la coherència entre temes i composicions que van sorgint i ressorgint, articulades per distintes metamorfosis”, explica **Àlex Mitrani**.

Magma
1996
Oli s/tela
160 x 130 cm

— *La fragilitat de la pintura a l'època del 'fast food'*

A l'àmbit *Biblioteques (2006-2024)* s'hi esdevé un diàleg entre el mur-biblioteca i els objectes mutants que se situen davant o que s'instal·len als seus prestatges. En unes estructures ortogonals, com bastides arquitectòniques, l'artista reuneix llibres i objectes personals establint una biblioteca.

La biblioteca és el lloc privat o solemne en què es conserva i es construeix un pensament, una cultura. Les biblioteques de Carles Gabarró es veuen puntuades per cranis. L'associació del crani i del llibre és el tema més característic de la iconografia de la meditació. La pintura esdevé així, en paral·lel, un lloc o un dispositiu per pensar sobre l'existència humana i la seva fragilitat. Es torna un exercici de concentració solitària que reivindica l'espai per a una reflexió greu.

A l'àmbit *Fàbriques (2009-2015)* ens trobem en un terreny fronterer, un paisatge entre real i imaginari, un espai que ni és la calma sensual de la Mediterrània, ni la bellesa ordenada de l'Empordà. Estem al paisatge erm i sec de la Franja, de Vall-de-roures, de Beseit, a la província de Terol, o, potser, en l'espai interior de les cavil·lacions del pintor. A finals de la primera dècada del segle XXI, i per poder sortir del cul-de-sac en el qual la fàbrica-edifici ha situat la pintura, el pintor proposa un allunyament, una separació, i emplaça l'edifici-fàbrica en un paisatge gairebé metafísic, un paisatge que tant és profund, de visió geomètrica i gairebé naturalista, com és frontal, abstracte i pla, on els elements que l'habiten també poden ser o tenir una funció naturalista, com poden, tanmateix, transmutar-se en altres objectes.

“Durant aquells anys en Carles treballava intensament en una sèrie de quadres amb un element comú: una edificació reticular que recordava l'arquitectura d'una fàbrica. L'edifici es repetia a cada obra i, tot i les variacions formals, sempre era el mateix. Quan vaig preguntar-li pel significat d'aquella iconografia recurrent em va parlar de les fàbriques de paper de cotó abandonades de Beseit –properes a Val-de-roures, on passa llargues temporades– que de nit, amb les parets encalcinades com tenen, retornen una petita reverberació de llum que les converteix en fantasmagòriques. Aquests edificis amb ulls, engolits per la nit, connecten l'obra d'en Carles amb una por atàvica que, lluny de paralitzar-lo, li serveix de motor per afrontar la pintura”, explica Mercè Vila Rigat.

Biblioteca

2021

Oli s/tela

160 x 150 cm

Turó-labirint

2011

Oli s/tela

160 x 200 cm

Els edificis-fàbriques s'allunyen i els elements del paisatge en què se situen ens mostren muntanyes que són caps i que són pits, núvols que són paletes de pintor, rius que són camins i que són fum, espais on el pintor traça recorreguts impossibles i equilibris insensats.

En els darrers anys, un element interromp la deriva que la combinatòria dels objectes ha portat al pintor: el llit. Aquest moble quotidià pren ara el protagonisme del quadre i, tal com podem veure en el quart àmbit de l'exposició anomenat *Llits* (2013-2024), recull el treball fet fins aleshores i actua com un element enigmàtic que ens permet veure la representació d'una altra manera.

En paraules del comissari de la mostra: “La superfície blanca del matalàs porta llum al quadre, esclareix i suavitza l'escena, que ara es mostra carnal i sensual; el crani esdevé un gos de dibuixos animats, que podria ser el ratolí Mickey que descansa damunt un pilot de llibres-matalàs; el llit-barca navega en un agitat mar negra; o bé contemplem una habitació rosa amb un crani convalescent que ens mira amb ulls maliciosos, sota el llençol”.

La pintura recent de Gabarró explora a través dels petits formats un camí que fins aleshores havia estat latent; els colors rosats i blancs, ocres i cremes, prenen un nou protagonisme i il·luminen no solament els objectes, sinó l'espai on actuen. Totes aquestes obres formen part de l'últim àmbit de l'exposició: *Analogies* (2023-24). Els quadres s'obren i podem contemplar les pàgines carnes i fixar-nos en els cranis que juguen com infants o delectar-nos en espermatozoides que ploren i cerquen pubis que s'obren com les pàgines d'un llibre.

Immediatesa i lleugeresa, la pintura gairebé juga entre la idea i la cosa, entre l'abstracció i el símbol. La pintura es manté a la franja, tossuda, procurant de no caure a cap banda i, per això, per aconseguir-ho, Carles Gabarró ens deixa en l'acte de pintar una part d'ell mateix a cada pinzellada.

L'ombra I
2020
Oli s/tela
130 x 110 cm

Carles Gabarró

— *La fragilitat de la pintura a l'època del 'fast food'*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Carles Gabarró

(Barcelona, 1956)

Pintor amb arrels expressionistes, inicia la seva trajectòria als anys vuitanta per avançar, ininterrompudament, fins a l'actualitat. Abans, però, estudia Física i Química a la Universitat de Barcelona i, després de cinc anys a la facultat, decideix canviar de rumb: marxa a París –on resideix durant dos anys– i assisteix, com a alumne lliure, a l'École des Beaux-Arts. L'any 1980 torna a Barcelona i es matricula en Belles Arts. Durant els anys de facultat aconsegueix el seu primer estudi, al Raval de Barcelona, i aviat abandona les classes per formar-se de manera autodidàctica al seu taller –no obstant això, guarda molt bon record de les xerrades amb els professors Steva Terrades, Xavier Grau i Ferran Garcia Sevilla.

La seva primera exposició individual té lloc a la Galeria Ángel Romero de Madrid (1985) i, ben aviat, encadena cinc exposicions individuals a les galeries parisenques Galerie Étienne de Causans (1987-1988), Galerie Arthur (1990-1991) i a la Galerie Théo de Seine (2014), actualment desapareguda. A partir del 1991, exposa regularment a la Galeria Maeght de Barcelona, relació que es manté durant tretze anys. Durant aquest temps, trasllada el seu espai de treball a Piramidón, Centre d'Art Contemporani, on romandrà durant vint-i-tres anys. L'any 2002 exposa a l'Institut Cervantes de Chicago; el 2010, al Museo Juan Cabré de Calaceit, a la comarca del Matarranya; i, poc després, al Centre d'Études Catalanes de París. L'any següent exposa a l'Espai Pere Pruna del Museu de Montserrat; el 2020, a l'Espai Guinovart d'Agramunt; i, l'any 2022, al Centre d'Art Tecla Sala de l'Hospitalet de Llobregat, localitat on instal·la el seu estudi l'any 2015, que manté fins avui.

Carles Gabarró

— *La fragilitat de la pintura a l'època del 'fast food'*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Selecció d'obres en exposició

Sala 1

Zurbarán III
1987
200 x 250 cm
Col·lecció particular

Biblioteca
2024
285 x 365 cm

Ofici
2017
110 x 110 cm

Ofici
2021
22 x 27 cm

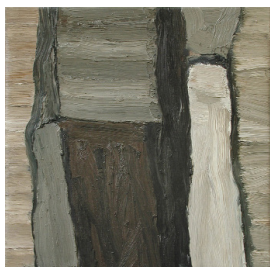
Magma

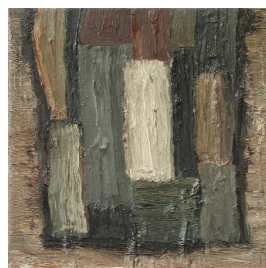
Magma
1995
50 x 50 cm

Magma
1995
50 x 50 cm

Magma
1995
50 x 50 cm

Magma
1995
50 x 50 cm

Magma
1995
50 x 50 cm

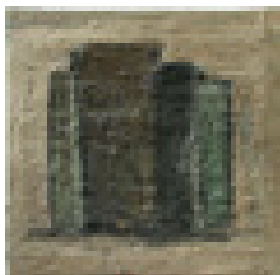
Magma
1995
50 x 50 cm

Magma
1995
50 x 50 cm

Magma
1995
50 x 50 cm

Magma
1995
50 x 50 cm

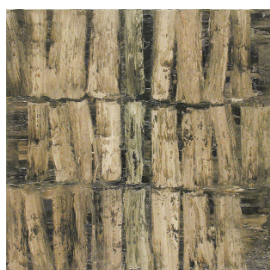
Magma
1995
50 x 50 cm

Magma
1996
160 x 160 cm

Biblioteca
1996
160 x 130 cm

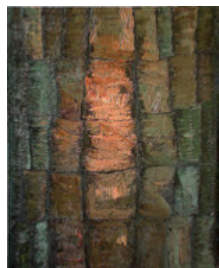
Biblioteca
1996
80 x 80 cm

Magma
1996
130 x 130 cm

Magma
1996
160 x 130 cm

Magma
1996
160 x 130 cm

Carles Gabarró

— *La fragilitat de la pintura a l'època del 'fast food'*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Biblioteques

Biblioteca
2021
160 x 150 cm

Biblioteca
2016
110 x 130 cm

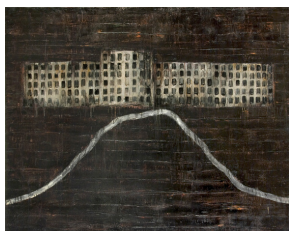

Biblioteca
2018
180 x 150 cm

Biblioteca
2019
200 x 160 cm

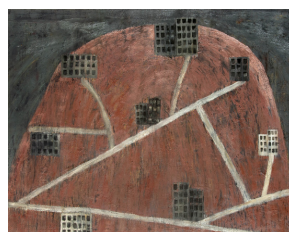
Fàbriques

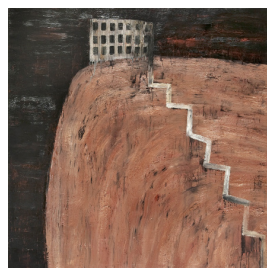
Cim. De la sèrie "Beseit"
2010
160 x 200 cm

El salt. De la sèrie "Beseit"
2010
160 x 130 cm

Cabexo-laberinto
(Turó-laberint)
2011
160 x 200 cm

Far. De la sèrie "Beseit"
2010
130 x 130 cm

Avinguda
2014
80 x 100 cm

Fàbrica
2018
80 x 80 cm

Llits

Llit
2019
200 x 130 cm

Naufragi
2019
80 x 100 cm

La nit
2019
80 x 80 cm

*Piaule à Montparnasse
(Cau a Montparnasse)*
2020
50 x 50 cm

Vanitas
2020
80 x 100 cm

L'ombra I
2020
130 x 110 cm

Llit
2021
100 x 80 cm

Carles Gabarró

— *La fragilitat de la pintura a l'època del 'fast food'*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Metamorfosi
2023
16 x 27 cm

Metamorfosi
2023
27 x 22 cm

Metamorfosi
2023
22 x 27 cm

Metamorfosi
2023
27 x 22 cm

Metamorfosi
2023
27 x 22 cm

Metamorfosi
2023
27 x 22 cm

Carles Gabarró

— *La fragilitat de la pintura a l'època del 'fast food'*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Última sala

Fàbrica
2017
80 x 130 cm

Ofici
2021
27 x 35

Ofici
2021
33 x 46 cm

Laberint
2024
150 x 150 cm

Ofici
2015
180 x 150 cm

Paisatge
2015
80 x 100 cm

Políedre
2003
150 x 150 cm

Fàbrica
2017
80 x 130 cm

Carles Gabarró

— *La fragilitat de la pintura a l'època del 'fast food'*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Fàbrica
2015
80 x 100 cm

Analogies
2023-2024
48 peces. Diverses mides,
màxim 27 x 22 cm o 22 x
27 cm c/u

Per a més informació podeu contactar amb el departament de premsa:

Neus Pérez
nperez@fundaciovilacasas.com
T. 93 481 79 85

Descàrrega d'imatges via web: www.fundaciovilacasas.com/ca/documents-premsa

Usuari: premsa
Contrasenya: premsa2025

FUNDACIÓ VILA CASAS

www.fundaciovilacasas.com

ESPAIS
VoLART
BARCELONA

Espais Volart

Ausiàs Marc, 20-22
08010 Barcelona
+34 93 481 79 85
volart@fundaciovilacasas.com

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Museu Can Framis

Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
+34 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Museu Can Mario

Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
+34 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Museu Palau Solterra

Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
+34 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com